

R. J. PALACIO

ΠΟΝΙ

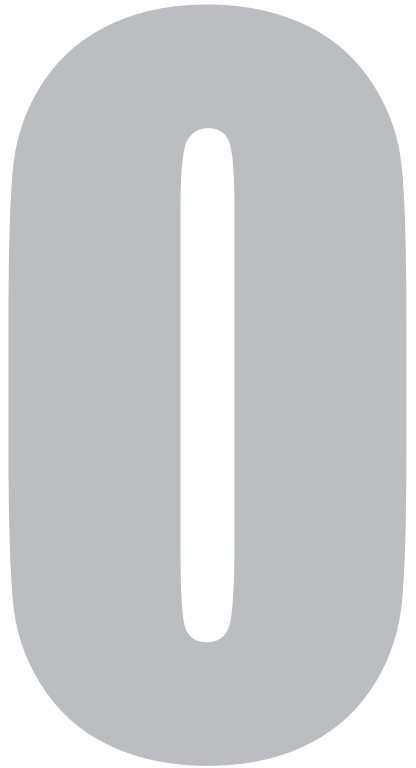

Μετάφραση
Πετρούλα Γαβριλίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

R. J. Palacio

NI

ΠΟΝΙ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Pony*

Συγγραφέας: R. J. Palacio

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριηλίδου

Επιμέλεια-Διόρθωση: Γιούλικα Σαμαρά

© 2021, R. J. Palacio

Published in the United States by Alfred A. Knopf, an imprint of Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York.

All rights reserved.

© 2022, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα.

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2022

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-484-808-9

Για τη μητέρα μου

Our natures can't be spoken...

MARGOT LIVESEY
Eva Moves the Furniture

Σ.τ.Μ.: Ανείπωτη είναι η φύση μας... Από το βιβλίο της ΜΑΡΓΚΟ ΛΑΪΒΣΕΪ,
Η Εύα μετακινεί το έπιπλο.

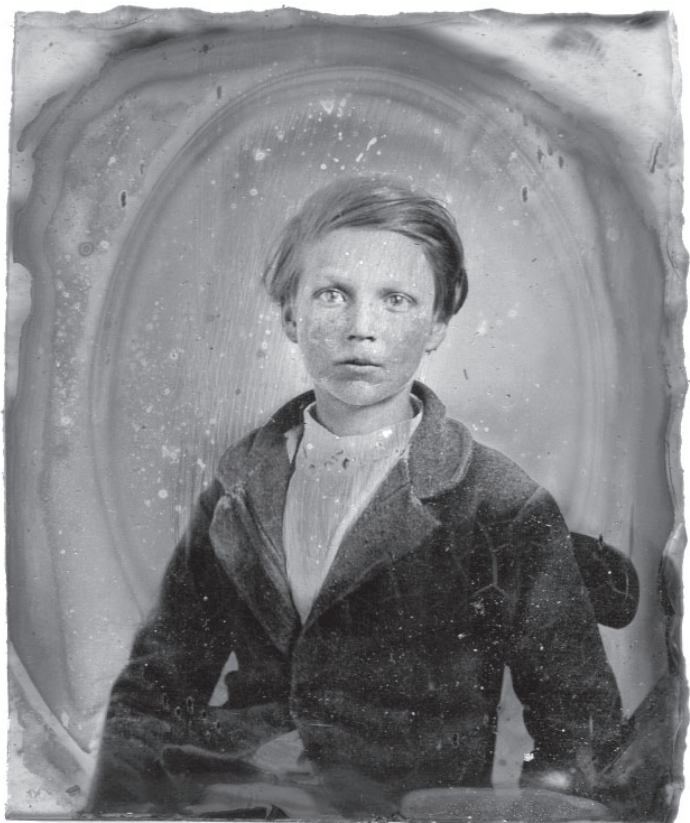
Αντίο, σου λέω, πρέπει να φύγω,
για λίγο πρέπει να σε αφήσω.
Μα όπου κι αν βρεθώ, πίσω θα γυρνώ
ακόμα κι αν χρειαστεί χιλιάδες μίλια να διανύσω.

Χιλιάδες μίλια, αγάπη μου μία και μοναδική.
Χιλιάδες κι άλλα τόσα θα διαβώ,
και τα βράχια θα λιώσουν κι οι θάλασσες θα καούν,
αν δρόμο επιστροφής δεν βρω.

Αχ, γύρνα πίσω, αγάπη μου μοναδική
και μείνε λίγο μ' εμένα μαζί
γιατί αν μία φιλία είχα σε ολόκληρη τη γη,
θα ήταν αυτή με την οποία με τίμησες εσύ.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

«Αντίο»

ΕΝΑ

Άφησα την Ιθάκη για να τον γυρέψω.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΦΕΝΕΛΟΝ

Οι περιπέτειες του Τηλέμαχου, 1699

Από τα *Νέα της Μπόνβιλ*, 27 Απριλίου 1858:

Ένα παιδί από την επαρχία, δέκα ετών, το οποίο ζει κοντά στην Μπόνβιλ, επέστρεφε πριν από λίγο καιρό στο σπίτι του που βρίσκεται κοντά σε μια μεγάλη βελανιδιά, όταν ξέσπασε σφοδρή καταιγίδα. Το αγόρι βρήκε καταφύγιο κάτω από το δέντρο ελάχιστα λεπτά προτού το χτυπήσει κεραυνός που το έκανε να κατακυλήσει στο έδαφος σαν άψυχο και τα ρούχα του να γίνουν αποκαΐδια. Ωστόσο, η τύχη τού χαμογέλασε τελικά εκείνη τη μέρα, διότι ο πατέρας του, που είχε δει το συμβάν, επέδειξε γρήγορα αντανakλαστικά και κατάφερε να το επαναφέρει στη ζωή χρησιμοποιώντας ένα φουσερό τζακιού. Η κατάσταση του παιδιού δεν παρουσίασε κάποια μεταβολή έπειτα από αυτήν του την εμπειρία, με εξαίρεση ένα παράξενο ενθύμιο που έμεινε πάνω του - την εικόνα ενός δέντρου αποτυπωμένη στην πλάτη του! Αυτή η «δαγκεροτυπία από κεραυνό» αποτελεί μία από τις πολλές που έχουν αναφερθεί τα τελευταία χρόνια, κάτι που την καθιστά άλλο ένα αξιοπερίεργο επιστημονικό θαύμα.

1

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ ΧΤΥΠΗΜΑ ΑΠΟ ΚΕΡΑΥΝΟ ΗΤΑΝ που παρακίνησε τον μπαμπά να ασχοληθεί με τη φωτογραφία, κι έτσι ξεκίνησαν όλα.

Ο μπαμπάς είχε πάντοτε μια φυσική περιέργεια για τη φωτογραφία, επειδή προερχόταν από τη Σκωτία όπου ανθούν τέτοιες τέχνες. Πειραματίστηκε με τις δαγκεροτυπίες για ένα σύντομο χρονικό διάστημα αφότου είχε εγκατασταθεί στο Οχάιο, μια περιοχή γεμάτη με φυσικές πηγές αλάτων (από όπου προέρχεται το βρόμιο, ένα βασικό συστατικό στη διαδικασία εμφάνισης φωτογραφιών). Αλλά οι δαγκεροτυπίες ήταν μια ακριβή επένδυση που απέδιδε πολύ λίγα κέρδη, και ο μπαμπάς δεν είχε τα μέσα να τη συντηρήσει. «Ο κόσμος δεν έχει χρήματα για τέτοια εύθραυστα ενθύμια», εξηγούσε. Γι' αυτό άρχισε να κατασκευάζει μπότες. «Ο κόσμος πάντα χρειάζεται μπότες», έλεγε. Ειδικότητα του μπαμπά ήταν οι ψηλές γαλότσες από μη αποψιλωμένο δέρμα, όπου προσθετε μια κρυφή θήκη στο τακούνι για την αποθήκευση του καπνού ή του σουγιά. Αυτή η διευκόλυνση άρεσε πάρα πολύ στους πελάτες, κι έτσι τα βγάζαμε πέρα αρκετά καλά με τις παραγγελίες για μπότες. Ο μπαμπάς δούλευε στην αποθήκη δίπλα στον στάβλο και μία φορά τον μήνα πήγαινε στην Μπόνβιλ με μια καρότσα γεμάτη μπότες που την έσερνε το Μουλάρι, το μουλάρι μας.

Αλλά αφότου ο κεραυνός άφησε το αποτύπωμα της βελανιδιάς στην πλάτη μου, ο μπαμπάς στράφηκε για άλλη μια φορά στην επιστήμη της φωτογραφίας. Είχε την πεποίθηση ότι η εικόνα στο δέρμα μου ήταν αποτέλεσμα των ίδιων χημικών αντιδράσεων που χρησιμοποιούνται και στη φωτογραφία. «Το ανθρώπινο σώμα», μου έλεγε όσο τον κοιτούσα να ανακατεύει χημικά που μύριζαν σαν κλούβια αυγά και μηλόξιδο, «είναι ένα δοχείο γεμάτο με τις ίδιες μυστηριώδεις ουσίες και υποκείμενο στους ίδιους φυσικούς νόμους όπως όλα τα άλλα σώματα στο σύμπαν. Αν μια εικόνα μπορεί να αποτυπωθεί μέσω του κεραυνού στο σώμα σου, μπορεί να αποτυπωθεί με τον ίδιο τρόπο και στο χαρτί». Γι' αυτό, δεν τον ενδιέφεραν πια οι δαγκεροτυπίες, αλλά ένα νέο είδος φωτογραφίας όπου το χαρτί βυθιζόταν σε ένα διάλυμα σιδήρου και άλατος στο οποίο μεταφερόταν, μέσω του ηλιακού φωτός, η θετική εικόνα από το αρνητικό της γυάλινης πλάκας.

Ο μπαμπάς τελειοποίησε γρήγορα τις ικανότητές του σε αυτήν τη νέα επιστήμη και έγινε ένας αξιοσέβαστος επαγγελματίας στην *τεχνική του κολλοδίου*, όπως λεγόταν, μια τέχνη που δύσκολα συναντούσες σε αυτά εδώ τα μέρη. Ήταν ένα τολμηρό εγχείρημα που απαιτούσε πειραματισμό σε μεγάλο βαθμό και έδινε ως αποτέλεσμα εικόνες εκπληκτικής ομορφιάς. Οι *σιδηροτυπίες* του, όπως τις έλεγε, δεν είχαν καθόλου την ακρίβεια της δαγκεροτυπίας, αλλά ήταν διανθισμένες με διακριτικές φωτοσκιάσεις που τις έκαναν να μοιάζουν με σχέδια από κάρβουνο. Ο μπαμπάς χρησιμοποιούσε μια αποκλειστικά δική του φόρμουλα για το διάλυμα, όπου έμπαινε και το βρόμιο, και είχε κάνει αίτηση για κατοχύρωση της πατέντας πριν ανοίξει το εργαστήριό του στην Μπόνβιλ, λίγο πιο κάτω, στον ίδιο δρόμο με το δικαστήριο. Αμέσως τα σιδηρόσκόνα πορτρέτα του στο χαρτί απέκτησαν μεγάλη απήχηση σε αυτά εδώ τα μέρη, όχι μόνο γιατί

ήταν απείρως φτηνότερα από τις δαγκεροτυπίες, αλλά και γιατί μπορούσαν να αναπαραχθούν ξανά και ξανά από ένα και μόνο αρνητικό. Για να τα κάνει ακόμη πιο θελκτικά, με ένα επιπλέον κόστος, ο μπαμπάς τα έβαφε με ένα μείγμα αυγοτέμπερας και χρωστικής ουσίας, κι αυτό τους έδινε ρεαλιστική εμφάνιση, εκπληκτική στην όψη. Άνθρωποι ταξίδευαν από διάφορα μέρη για να τους κάνει το πορτρέτο. Μια πλούσια κυρία ήρθε από το μακρινό Έικρον για φωτογράφιση. Εγώ βοηθούσα τον μπαμπά στο εργαστήριο προσαρμόζοντας το φως και καθαρίζοντας τις πλάκες εστίασης. Μερικές φορές ο μπαμπάς με άφηνε κιόλας να γυαλίζω τη νέα χάλκινη φωτογραφική μηχανή, που αποτελούσε τεράστια επένδυση στην επιχείρηση και απαιτούσε πολύ προσεκτικό χειρισμό. Είχαν έρθει πια έτσι τα πράγματα για τον μπαμπά κι εμένα, που σκεφτόταν σοβαρά να πουλήσει τελείως την επιχείρηση κατασκευής μποτών, γιατί έλεγε ότι προτιμούσε «τη μυρωδιά του μείγματος των χημικών από τη βρόμα των ανθρώπινων ποδιών».

Τότε ήταν που οι ζωές μας άλλαξαν για πάντα έπειτα από την επίσκεψη αχάραγα τριών καβαλάρηδων και ενός πόνι με λευκό πρόσωπο.

2

Ο ΜΙΤΕΝΓΟΥΛΑ ΜΕ ΞΥΠΝΗΣΕ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ από τον βαθύ μου ύπνο.

«Σίλα, ξύπνα. Έρχονται καβαλάρηδες προς τα δω», είπε.

Θα ήταν ψέματα αν έλεγα ότι πετάχτηκα αμέσως όρθιος από το επείγον της έκκλησής του. Δεν έκανα καθόλου κάτι τέτοιο. Μουρμούρισα απλώς κάτι και γύρισα πλευρό. Ο Μίτενγουλ με

σκούνησε τότε δυνατά, που γι' αυτόν είναι άθλος. Τα φαντάσματα δεν κινούνται εύκολα στον υλικό κόσμο.

«Άσε με να κοιμηθώ», είπα γκρινιάρικα.

Τότε άκουσα τον Άργο να αλυχτά κάτω σαν στοιχειό και τον μπαμπά να οπλίζει το τουφέκι του. Κοίταξα από το μικροσκοπικό παράθυρο δίπλα στο κρεβάτι μου, αλλά η νύχτα ήταν κατασκότεινη και δεν μπορούσα να δω τίποτα.

«Είναι τρεις», είπε ο Μίτενγουλ που κοίταζε πάνω από τον ώμο μου στο ίδιο παράθυρο.

«Μπαμπά;» φώναξα πηδώντας κάτω από τη σοφίτα. Ο μπαμπάς ήταν ντυμένος, φορούσε και τις μπότες του και κρυφοκοιτούσε από το μπροστινό παράθυρο.

«Σκύψε, Σίλα», με προειδοποίησε.

«Να ανάψω τη λάμπα;»

«Όχι. Τους είδες από το παράθυρό σου; Πόσοι είναι;» ρώτησε.

«Δεν τους είδα εγώ αλλά ο Μίτενγουλ. Λέει ότι είναι τρεις.»

«Με όπλα στο χέρι», πρόσθεσε ο Μίτενγουλ.

«Έχουν τραβήξει τα όπλα τους», είπα. «Τι θέλουν, μπαμπά;»

Ο μπαμπάς δεν απάντησε. Ακούσαμε τους καλπασμούς που τώρα πλησίαζαν. Ο μπαμπάς άνοιξε λίγο την εξώπορτα με το τουφέκι άμεσα διαθέσιμο. Έριξε πάνω του το παλτό του και στράφηκε σ' εμένα.

«Εσύ δεν θα βγεις έξω, Σίλα. Ό,τι και να γίνει», είπε με αυστηρή φωνή. «Αν συμβεί οτιδήποτε, τρέξε στο σπίτι του Χείβλοκ. Από την πίσω πόρτα, μέσα από τα λιβάδια. Κατάλαβες;»

«Δεν πρόκειται να βγεις εκεί έξω, έτσι δεν είναι;»

«Κράτα τον Άργο», απάντησε ο μπαμπάς. «Μην τον αφήσεις να βγει.»

Έπιασα τον Άργο από το κολάρο. «Δεν θα βγεις, θα βγεις;» ρώτησα ξανά, τρομαγμένος.

Δεν σταμάτησε για να μου απαντήσει, παρά άνοιξε την πόρτα και βγήκε θαρραλέα στη βεράντα με το τουφέκι του στραμμένο προς τους καβαλάρηδες που πλησίαζαν. Ήταν γενναίος άνθρωπος ο μπαμπάς μου.

Τράβηξα τον Άργο κοντά μου και μετά πήγα αθόρυβα στο μπροστινό παράθυρο και κρυφοκοίταξα έξω. Είδα τους άντρες να πλησιάζουν. Ήταν τρεις καβαλάρηδες, ακριβώς όπως είχε πει ο Μίτενγουλ. Έναν από αυτούς τον ακολουθούσε ένα τέταρτο άλογο, ένας γιγάντιος μαύρος επιβήτορας, και, δίπλα του, ένα πόνι με κατάλευκο πρόσωπο.

Οι καβαλάρηδες έκοψαν ταχύτητα καθώς πλησίαζαν στο σπίτι μόλις αντιλήφθηκαν το τουφέκι του μπαμπά. Ο αρχηγός των τριών, ένας άντρας με κίτρινη καμπαρντίνα, σήκωσε τα χέρια του ψηλά σε ένδειξη ειρηνικών διαθέσεων, και έκανε το άλογό του να σταματήσει εντελώς.

«Ει», είπε στον μπαμπά ενώ βρισκόταν σε απόσταση μικρότερη των δέκα μέτρων από τη βεράντα. «Κατέβασε το όπλο σου, κύριος. Έρχομαι με ειρηνικές προθέσεις».

«Κατέβασε πρώτα το δικό σου», απάντησε ο μπαμπάς, με το τουφέκι του στερεωμένο στον ώμο.

«Το δικό μου;» Ο άντρας κοίταξε θεατρinίστικα τα άδεια του χέρια, και μετά δεξιά και αριστερά, δίνοντας ολόκληρη παράσταση δήθεν ότι μόλις είχε προσέξει τα όπλα των συντρόφων του. «Κατεβάστε τα, παιδιά! Κάνετε κακή εντύπωση». Μετά στράφηκε στον μπαμπά. «Συγγνώμη γι' αυτό. Δεν το έκαναν επίτηδες. Είναι απλώς η δύναμη της συνήθειας».

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ο μπαμπάς.

«Είσαι ο Μακ Μπόουτ;»

Ο μπαμπάς κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Ποιοι είστε; Κι έρχεστε έτσι ξαφνικά μες τη νύχτα;»

Ο άντρας με την κίτρινη καμπαρντίνα δεν φαινόταν να φοβάται ούτε στο ελάχιστο το τουφέκι του μπαμπά. Δεν μπορούσα να τον δω καλά στο σκοτάδι, αλλά θεώρησα ότι ήταν πιο κοντός από τον μπαμπά (αφού ο μπαμπάς ήταν ένας από τους ψηλότερους άντρες στην Μπόνβιλ). Και νεότερος, επίσης. Φορούσε σκληρό καπέλο όπως οι αριστοκράτες, αλλά δεν ήταν καθόλου αριστοκράτης ο ίδιος, απ' όσο μπορούσα να διακρίνω. Έμοιαζε με κακοποιό. Είχε μυτερά γένια.

«Ήρεμα, ήρεμα, μην εκνευρίζεσαι», είπε με απαλή φωνή. «Τα αγόρια μου κι εγώ ήταν να φτάσουμε το ξημέρωμα, αλλά κάναμε καλύτερο χρόνο απ' ό,τι υπολογίζαμε. Εγώ είμαι ο Ρουφ Τζόουνς κι από δω οι Σεμπ και Ίμπεν Μόρτον. Μην μπεις στον κόπο να τους ξεχωρίσεις, είναι αδύνατο».

Τότε μόνο πρόσεξα ότι οι δυο μεγαλόσωμοι άντρες ήταν ακριβή αντίγραφα ο ένας του άλλου και φορούσαν ίδια καπέλα μελών με φαρδύ γείσο κατεβασμένα χαμηλά στα ολοστρόγγυλα πρόσωπά τους.

«Ήρθαμε για να σου κάνουμε μια ενδιαφέρουσα πρόταση εκ μέρους του αφεντικού μας, του Ρόσκο Ολέρενσο. Θα τον έχεις ακουστά, βέβαια».

Ο μπαμπάς δεν απάντησε.

«Λοιπόν, ο κύριος Ολέρενσο σε ξέρει, Μακ Μπόουτ», συνέχισε ο Ρουφ Τζόουνς.

«Ποιος είναι ο Μακ Μπόουτ;» μου ψιθύρισε ο Μίτενγουλ.

«Δεν ξέρω κανέναν Μακ Μπόουτ», είπε ο μπαμπάς πίσω από το τουφέκι του. «Εγώ είμαι ο Μάρτιν Μπερντ».

«Φυσικά», απάντησε βιαστικά κουνώντας το κεφάλι ο Ρουφ Τζόουνς. «Ο Μάρτιν Μπερντ, ο φωτογράφος. Ο κύριος Ολέρενσο γνωρίζει πολύ καλά τη δουλειά σου! Γι' αυτό είμαστε εδώ, βλέπεις. Έχει μια επαγγελματική πρόταση να συζητήσετε. Ήρθαμε

από πολύ μακριά για να σου μιλήσουμε. Μπορούμε να μπούμε μέσα για λίγο; Ταξιδεύαμε όλη νύχτα. Τα κόκαλά μου έχουν σκεβρώσει». Σήκωσε τον γιακά της καμπαρντίνας του για να δώσει έμφαση στα λόγια του.

«Αν θέλετε να μιλήσετε για επαγγελματικά, να έρθετε στο εργαστήριό μου μια φυσιολογική ώρα, όπως θα έκανε κάθε πολιτισμένος άνθρωπος», είπε ο μπαμπάς.

«Έλα τώρα, γιατί έχεις τέτοιο ύφος απέναντί μου;» ρώτησε ο Ρουφ Τζόουνς δήθεν απορημένος. «Η φύση της δουλειάς μας απαιτεί μια κάποια μυστικότητα, αυτό είναι όλο. Δεν θέλουμε να κάνουμε κακό ούτε σ' εσένα ούτε στο αγόρι σου, τον Σίλα. Αυτός δεν είναι που τριγυρίζει στο παράθυρο πίσω σου;»

Δεν θα πω ψέματα, ξεροκατάπια έντονα και χαμηλώσα το κεφάλι μου από το παράθυρο. Ο Μίτενγουλ, που ήταν πίσω μου, με σκούνητσε να χαμηλώσω κι άλλο.

«Έχετε πέντε δευτερόλεπτα να φύγετε από το σπίτι μου», τους προειδοποίησε ο μπαμπάς και από τη φωνή του καταλάβαινα ότι το εννοούσε.

Αλλά ο Ρουφ Τζόουνς μάλλον δεν έπιασε τον απειλητικό τόνο στα λόγια του, γιατί έβαλε τα γέλια. «Έλα, τώρα, μην αρπάζεσαι. Ένας αγγελιαφόρος είμαι μόνο!» είπε ήρεμα. «Ο κύριος Ολέρενσο μας έστειλε να σε πάρουμε, κι αυτό κάνουμε. Όπως είπα, δεν θέλει να σου κάνει κακό. Μάλιστα, θέλει να σε βοηθήσει. Μου είπε να σου πω ότι θα βγάλεις πολλά λεφτά. *Μια μικρή περιουσία*, έτσι είπε για την ακρίβεια. Με μια μικρή μόνο ταλαιπωρία από την πλευρά σου. Μιας βδομάδας δουλειά και θα είσαι πλούσιος. Φέραμε και άλογα για σας! Ένα ωραίο μεγάλο για σένα και ένα συμπαθητικό μικρό για το αγόρι σου. Ο κύριος Ολέρενσο είναι κάτι σαν συλλέκτης αλόγων, οπότε να θεωρείς τιμή σου το ότι σε αφήνει να καθαλήσεις τα περίφημα άτια του».

«Δεν ενδιαφέρομαι. Έχετε τρία δευτερόλεπτα τώρα για να φύγετε», απάντησε ο μπαμπάς. «Δύο...»

«Καλά, καλά!» είπε ο Ρουφ Τζόουνς, κουνώντας τα χέρια του στον αέρα. «Θα φύγουμε. Μην ανησυχείς! Πάμε, παιδιά».

Τράβηξε τα χαλινάρια του αλόγου του και έκανε μεταβολή, όπως και οι δίδυμοι αδελφοί, παρασύροντας και τα δύο άλογα χωρίς αναβάτες πίσω τους. Άρχισαν να απομακρύνονται με αργό βηματισμό από το σπίτι, μέσα στο σκοτάδι. Αλλά έπειτα από μερικά βήματα ο Ρουφ Τζόουνς σταμάτησε. Άνοιξε τα χέρια του στο πλάι, σαν εσταυρωμένος, για να δείξει ότι ήταν άοπλος. Μετά έστρεψε το πρόσωπό του προς τα πίσω για να κοιτάξει τον μπαμπά.

«Αλλά θα έρθουμε πάλι αύριο», είπε, «με πολύ περισσότερους άντρες. Ο κύριος Ολέρενσο δεν είναι από αυτούς που τα παρατάνε εύκολα, η αλήθεια να λέγεται. Ήρθα ήρεμα απόψε, αλλά δεν μπορώ να υποσχεθώ το ίδιο για αύριο. Ο κύριος Ολέρενσο, ε, τι να πω, θέλει αυτό που θέλει».

«Θα καλέσω τον σερίφη», απείλησε ο μπαμπάς.

«Ναι, ε, κύριε Μπόουτ;» είπε ο Ρουφ Τζόουνς. Η φωνή του ακούστηκε απειλητική τώρα. Δεν είχε καθόλου την προηγούμενη ελαφράδα.

«Με λένε Μπερντ», απάντησε ο μπαμπάς.

«Σωστά. Μάρτιν Μπερντ, ο φωτογράφος της Μπόνβιλ, που ζει μακριά, στη μέση του πουθενά, με τον γιο του, τον Σίλα Μπερντ».

«Καλύτερα να την κάνετε», είπε βραχνά ο μπαμπάς.

«Εντάξει», απάντησε ο Ρουφ Τζόουνς. Αλλά δεν σπιρουνίσε το άλογό του.

Εγώ τα παρακολουθούσα όλα αυτά με κομμένη την ανάσα και με τον Μίτενγουλ ακριβώς δίπλα μου. Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα. Κανένας δεν κουνήθηκε ούτε είπε λέξη.

Ο δωδεκάχρονος Σίλας ξυπνά μες στη νύχτα όταν τρεις καβαλάρηδες έρχονται αναπάντεχα και παίρνουν τον πατέρα του. Ο Σίλας μένει πίσω αναστατωμένος, τρομαγμένος και μόνος, με εξαίρεση την παρουσία του Μίτενγουλ, της μόνιμης συντροφιάς του, που τυχαίνει να είναι φά-ντασμα. Αλλά όταν εμφανίζεται ένα πόνι στην πόρτα του, ο Σίλας ξέρει τι πρέπει να κάνει. Θα ξεκινήσει ένα ριψοκίνδυνο ταξίδι στα αχανή τοπία της αμερικανικής Δύσης σε μια προσπάθεια να βρει τον πατέρα του – ένα ταξίδι που τελικά θα τον συνδέσει με το παρελθόν και το μέλλον του, καθώς και με τα απροσμέτρητα μυστήρια του κόσμου γύρω του.

Η R. J. Palacio υφαίνει μια όμορφη ιστορία για τη δύναμη της αγάπης και τους δεσμούς που μας ενώνουν, τόσο μέσα στον χώρο όσο και στον χρόνο.

ISBN 978-960-484-808-9

Κωδ. μηχ/σης 13.127

www.epbooks.gr